

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. L.**, zastoupeného Mgr. Stanislavem Řeholou, advokátem se sídlem Masarykova 537/7, Teplice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2009, č. j. CPR-17210-1/ČJ-2008-9CPR-C218, o povolení k trvalému pobytu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 Ca 153/2009 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba ze dne 29. 4. 2009. Touto žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), ze dne 26. 3. 2009, č. j. CPR-17210-1/ČJ-2008-9CPR-C218, jímž žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem, ze dne 17. 10. 2008, č. j. CPUL-02833/ČJ-2008-0463PT-C, a toto rozhodnutí potvrdil. Posledně zmíněným

rozhodnutím byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu stěžovatele na území České republiky.

Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti uvádí, že napadá usnesení městského soudu z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že žaloba byla důvodná, byla podána oprávněnou osobou a včas, bylo ji možno projednat podle ustanovení § 72 odst. 1, věty první, s. ř. s. Dále stěžovatel konstatuje, že nesouhlasí se zrušením svého trvalého pobytu na území České republiky. Domnívá se, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí žalovaného, které považuje za nezákonné a nicotné, stejně jako napadené usnesení městského soudu. Nezákonnost rozhodnutí správního orgánu spatřuje stěžovatel v tom, že bylo zasaženo do jeho soukromého i rodinného života. Je si vědom své minulosti, kdy byl ve Spolkové republice Německo odsouzen pro trestnou činnost a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody spolu s trestem vyhoštění. Od roku 1994 však žije v České republice, dodržuje právní předpisy a omezení stanovené německým soudem. V době udělení trvalého pobytu (již v době po jeho vyhoštění ze SRN) nebyl pro Českou republiku žádnou hrozbou, nepředstavoval žádné bezpečnostní riziko. Stěžovatel tvrdí, že začleněním státu do Schengenského prostoru nemohou být zrušena práva, která mu byla dříve přiznána. Rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu a omezení statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta pro něj má katastrofické důsledky. Pevnou vazbu na Českou republiku představuje již fakt, že se zde 15 let nepřetržitě zdržuje, podniká, má zde známé a přátele. Vedle podnikání byl stěžovatel i zaměstnán.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele nepodal.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Vzhledem k tomu, že městský soud žalobu stěžovatele odmítl jako opožděnou a věcí samou se nezabýval, přichází pro stěžovatele v úvahu pouze stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná. Při posuzování důvodnosti vycházel z následujících úvah:

Dne 17. 10. 2008 bylo Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Ústí nad Labem, vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stěžovatele na

území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). Dle tohoto ustanovení *policie nebo ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže jiný členský stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Proti vydanému rozhodnutí podal stěžovatel prostřednictvím svého zástupce odvolání. O tomto odvolání žalovaný rozhodl dne 26. 3. 2009 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 31. 3. 2009.*

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti správnímu rozhodnutí podat *do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. V případě vydání rozhodnutí podle zákona č. 326/1999 Sb. je však třeba vyjít z úpravy zakotvené v tomto předpisu, který je zvláštním zákonem, jenž stanoví jinou lhůtu. Podle § 172 odst. 1 totiž platí, že žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.*

Právní názor, že zákon č. 326/1999 Sb. představuje *lex specialis* vůči s. ř. s. vyslovil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004 - 45, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedl: „*Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí být podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Jedním z případů, kdy zvláštní zákon stanoví jinou lhůtu, je ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které zkracuje lhůtu k podání žaloby na 30 dnů.*“

Žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného byla v této věci předána držiteli poštovní licence k poštovní přepravě dne 5. 5. 2009. Městský soud dospěl k závěru, že posledním dnem třicetidenní lhůty pro podání žaloby byl den 30. 4. 2009, žaloba podaná dne 5. 5. 2009 tedy byla opožděná.

Stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně namítá, že žaloba byla podána včas a byla projednatelná podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., aniž by uvedl, na

základě jakých důvodů toto dovozuje. K takto formulované námitce se Nejvyšší správní soud může vyjádřit též jen v obecné rovině. Je pravdou, že § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví pro podání žaloby lhůtu dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. však dále uvádí, že tato lhůta se použije pouze v případě, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Jak je výše uvedeno, v řízení o pobytu cizinců stanoví zákon č. 326/1999 Sb., který je zde zvláštním zákonem vůči s. ř. s., pro podání žaloby proti rozhodnutí vydanému dle tohoto zákona lhůtu jinou, a to třicetidenní (ode dne doručení napadeného rozhodnutí).

Stěžovatel nijak nezpochybňoval, že by mu rozhodnutí nebylo doručeno dne 31. 3. 2009. V souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. byl proto posledním dnem ke včasnému podání žaloby den 30. 4. 2009, jak správně vyhodnotil městský soud. Stěžovatel nebrojí ani proti soudem zjištěné skutečnosti, že žaloba byla podána k poštovní přepravě až po uplynutí třicetidenní lhůty, konkrétně dne 5. 5. 2009. Kasační stížnost stěžovatele proto nelze považovat za důvodnou.

S ohledem na skutečnost, že městský soud neposuzoval žalobu věcně, ale odmítl ji pro opožděnost, mohl se Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze otázkou opožděnosti a nikoliv námitkami stěžovatele směřujícím do merita věci.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu

